

РЕШЕНИЕ

№ 3393

гр. София, 25.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Адриан Янев

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12365** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от полицейски орган при ОПКП-СДВР, подадена чрез юриск.Г., срещу решение от 11.11.2020г. по н.а.х.д. №9038/2020г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 93 състав, с което е отменена негова Заповед за задържане на лице рег.№5133з-185/09.07.2020г. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Сочи се, че първоинстанционния съд необосновано е прието, че не са налице достатъчно данни, които да обосноват налагането на принудителната административна мярка /ПАМ/. Моли съда да отмени обжалваното решение като постанови друго, с което изцяло да потвърди Заповед за задържане на лице рег.№5133з-185/09.07.2020г. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съд.з. жалбоподателят - полицейски орган при ОПКП-СДВР, р.пр., не се явява и не се представлява. В представени по делото писмени бележки от юриск.Г. се поддържа изложеното в жалбата.

Ответникът – И. В. М., в съд.з. чрез адв.К. и в представено по делото писмен отговор на касационната жалбата, оспорва същата. Претендира за направените по делото

разноски.

Прокурорът от С. градска прокуратура да заключение по делото, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. По съществуването ѝ, съдът взе предвид следното:

Разгледана по същество е неоснователна.

Касационният съд, съгласно чл.218, ал.1 АПК, е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон, касационният съд следи и служебно. В резултат на извършената служебна проверка съдът приема, че оспореното решение е валидно, допустимо и правилно по следните съображения:

За да постанови решението си, въззивният съд е обосновал правен извод, оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР; както и че при издаването ѝ не са допуснати процесуални нарушения. Приел е обаче, че заповедта е издадена в нарушение на чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР, тъй като не съдържа ясни фактически основания, относими към конкретно поведение на задържания, обосноваващо съпричастност към осъществено престъпно деяние по чл.357 НК.

Според нормата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Посочената разпоредба има характера на принудителна административна мярка и има за цел чрез задържането на лице за срок не по-дълъг от 24 часа да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие или укрие доказателства. Съгласно чл.74, ал.2, т.2 ЗМВР, в заповедта за задържане следва да се посочат фактическите и правните основания за това. Т.е. в тежест на административния орган е в мотивите на заповедта да изложи фактически данни, които обосноват извода за извършено престъпление, което да осигури на задържаното лице възможност да разбере основанията за задържането му, и да организира защитата си.

Правилно районният съд е приел, че посочването, че са налице данни за извършено престъпление по чл.357 от НК, по следствено дело №28/2020г. по описа на ВОП-С., не удовлетворява изискването по чл.74, ал.2, т.2 ЗМВР да се посочат фактическите основания за задържането, тъй като само по себе си това представлява правен извод, още повече че към издаването на заповедта задържаният не е привлечен като обвиняем по делото /това е сторено на следващия ден, като му е определена мярка за неотклонение „парична гаранция“/. Съща така, видно от представената по делото докладна записка от полицейския орган, същият не е бил запознат с материалите по следственото дело за направи извод за извършено престъпление, а е издал заповедта по разпореждане на разследващия прокурор.

При липсата на изложени фактически обстоятелства, не може да се направи и извода че в случая приложената ПАМ оправдава законовите цели за задържане – при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или

укриване след извършване на престъпление. Като се има предвид целта на издаване на административния акт, нарушен е принципът на съразмерност по чл.6 АПК, тъй като правата и законните интереси на задържания са засегнати в много по-голяма степен от необходимото, доколкото по делото е установено, че М. е задържан след приключване на следствените действия по претърсване и изземване в кабинета му; като същият преди задържането му е указвал съдействие на разследващите органи, като се е явявал неколккратно в качеството на свидетел и е давал показания по следственото дело. Т.е. не се установяват обстоятелства, които да са налагали задържане на лицето, вместо призоваването му с цел привличането му като обвиняем и разпита му в това качество. Със задържането на жалбоподателя са засегнати правата и законните му интереси в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава актът. В този смисъл са решение № 13336/24.10.2012г. по адм. д. № 13969/2011г. на ВАС, V отд., решение № 3475/09.03.2012г. по адм. д. № 5290/2011г. на ВАС, V отд., решение № 4768/02.04.2012г. по адм. д. № 6326/2011г. на ВАС, V отд. Предвид горното и като намира, че самоцелното прилагане на държавната репресия не трябва да се толерира, настоящият съдебен състав приема, че решение на СРС е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника по касационната жалба ще следва да се присъдят направените от него по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500лв.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд, С. град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.11.2020г. по н.а.х.д.№9038/2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. В. М., ЕГН-[ЕГН], съдебни разноски в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.